

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 312/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], toho času v [REDACTED], zastúpeného Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom, Kamenná 29, Žilina, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 10Nt/1/2025 z 9. októbra 2025 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 47/2025 z 13. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou bez právneho zastúpenia doručitou ústavnému súdu 10. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 10Nt/1/2025 z 9. októbra 2025 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 47/2025 z 13. januára 2026 a domáha sa zrušenia napadnutých uznesení. Sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu, že nie je „*právne zdatný*“.

2. Následne sťažovateľ doručil 18. marca 2026 doplnenie ústavnej sťažnosti v zastúpení advokátom, ktorým sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru napadnutým uznesením špecializovaného súdu z 9. októbra 2025 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 13. januára 2026. Domáha sa tiež primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej doplnenia, ako aj z jej príloh vyplýva, že špecializovaný súd napadnutým uznesením podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa z 22. februára 2025 na povolenie obnovy konania zamietol, lebo nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta, že konajúce súdy v jeho trestnej veci rozhodovali bez kompletného vyšetrovacieho a súdneho spisu. Špecializovaný súd rozhodoval 9. októbra 2025 bez kompletného spisu, čo vyplýva z prípisu Okresného súdu Trnava, podľa ktorého časť spisu sa do 6. novembra 2025 nachádzala na tomto súde. Aj najvyšší súd rozhodoval 13. januára 2026 bez kompletného spisu, čo vyplýva z prípisu špecializovaného súdu z 1. decembra 2025, kde ho upovedomil, že časť vyšetrovacieho a súdneho spisu poslal na prokuratúru. Sťažovateľ tiež namieta, že 16. októbra 2025 podal námietku zaujatosti proti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], o ktorej k 5. februáru 2026 nebolo rozhodnuté. Vo vymedzených okolnostiach sťažovateľ vidí porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, a preto žiada napadnuté uznesenia zrušiť.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ už zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom svoju argumentáciu ďalej rozšíril a konkretizoval. Poukázal na to, že v návrhu na povolenie obnovy konania namietal potrebu nového odborného dokazovania k možnosti rozloženia tela kyselinou a k chemickým vlastnostiam suda, potrebu vykonať dôkaz (výsluch svedka [REDAKOVANÉ]), potrebu vyžiadať trestný spis Okresného súdu Trnava vo veci [REDAKOVANÉ], potrebu vyhodnotiť fotografickú dokumentáciu z 13. decembra 2016, potrebu pripojiť spis Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín vo vzťahu k pachovej stope [REDAKOVANÉ] a potrebu znovu sa zaoberať identifikáciou poškodenej prostredníctvom chrupu.

6. Po rozhodnutí špecializovaného súdu a pred rozhodnutím najvyššieho súdu bol špecializovanému súdu adresovaný list okresného súdu zo 6. novembra 2025, z ktorého vyplýva, že v spise vedenom na špecializovanom súde pod sp. zn. 3T/8/2023 chýbala časť súdnej časti pôvodného spisu č. 1. 4298 – 4586, ďalej vyšetrovacie zväzky č. 1, 3, 4, 5, 10, 11, 12, 13, ako aj doličné veci patriace k predmetnému konaniu. Bolo tiež uvedené, že doličné veci už raz boli špecializovanému súdu zaslané, avšak tento ich listom z 11. júna 2024 vrátil s odôvodnením, že nejde o doličné veci patriace k podanej obžalobe prokurátora. Na túto okolnosť sťažovateľ v konaní výslovne poukázal, napriek tomu ju najvyšší súd v napadnutom uznesení nijako ústavne relevantným spôsobom nevyhodnotil a vady prvostupňového konania neodstránil. Je teda zjavné, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o obnove nemali k dispozícii úplný materiál, ktorý mal byť základom na ústavne súladné posúdenie novosti, relevancie a potenciálneho dopadu navrhovaných dôkazov. Špecializovaný súd pritom v odôvodnení napadnutého uznesenia sám uviedol, že z pôvodného trestného spisu čítal len vybrané časti, konkrétne rozsudok špecializovaného súdu a rozsudok najvyššieho súdu, a z „trnavského“ spisu iba vybrané listiny. Takýto fragmentárny prístup bol v okolnostiach danej veci neudržateľný. Posúdenie návrhu na povolenie obnovy konania nemožno redukovať na porovnanie nových tvrdení s právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Súd musí pracovať s celou dôkaznou a procesnou genézou veci najmä vtedy, ak sťažovateľ namieta

existenciu nových dôkazov, potrebu ich konfrontácie s pôvodnými dôkazmi a dokonca aj to, že časť pôvodného spisu sa na konajúcom súde vôbec nenachádza: „Ak všeobecný súd rozhoduje bez úplného spisového podkladu, už samotná báza jeho úvah je neúplná a výsledok takéhoto prieskumu je nevyhnutne arbitrárny.“ Predmetnú vadu vytvoril špecializovaný súd a najvyšší súd ako sťažnostný súd ju nijako nenapravil.

7. V predmetnej veci konajúce sudy neodpovedali „individualizovane a presvedčivo“ na viaceré nosné argumenty a návrhy na vykonanie dôkazov sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutých uznesení má podobu paušálneho odkazu na správnosť pôvodného rozsudku, resp. podobu tvrdenia, že navrhované dôkazy nie sú nové alebo nemajú vplyv na pôvodné skutkové závery. Takýto postup však nemožno považovať za dostatočný.

8. Sťažovateľ navrhol výsluch [REDAKOVANÉ], ktorý mal disponovať informáciami o vyjadreniach [REDAKOVANÉ] v súvislosti s jeho procesným postavením a motiváciou vypovedať proti sťažovateľovi. Zároveň navrhol zabezpečiť trestný spis okresného súdu sp. zn. 3Tk/6/2020 vo veci [REDAKOVANÉ]. Nešlo o abstraktné opakovanie skoršej kritiky svedka, ale o preverenie konkrétnej obrany, podľa ktorej kľúčový usvedčujúci svedok mohol mať motiváciu a poskytnuté benefity, ktoré neboli dosiaľ adekvátne preskúmané. Špecializovaný súd sa s touto líniou nevyrovnal adekvátne jej významu. Uspokojil sa s reprodukciou stanoviska prokurátora, že [REDAKOVANÉ] nemal benefity a trest mu bol znížený len na základe vyhlásenia o vine. Takýto postup je nedostatočný. Ak obhajoba predkladá konkrétny návrh na výsluch svedka a zabezpečenie súvisiaceho trestného spisu s cieľom preveriť dôveryhodnosť osoby, na ktorej výpovedi významne stojí odsudzujúci skutkový záver, súd nemôže takúto otázku uzavrieť iba prevzatím tvrdenia prokurátora bez jeho verifikácie. Najvyšší súd túto vadu neodstránil.

9. Sťažovateľ namietal aj potrebu vyhodnotiť fotografickú snímku poškodenej z 13. decembra 2016 približne o 11.20 h a ďalšiu fotografickú dokumentáciu z príslušného spisu okresného súdu. Tento návrh špecializovaný súd odmietol iba s konštatovaním, že z fotografií nie je možné identifikovať osobu vodiča. Takáto odpoveď je príliš úzka a nereaguje na jadro sťažovateľovho argumentu. Sťažovateľ totiž nenamietal len identitu vodiča ako izolovanú skutočnosť, ale časové a skutkové súvislosti deja, ktoré mohli mať význam pre celkové posúdenie vierohodnosti pôvodnej verzie skutku. Aj keby z fotografie nebolo možné spoľahlivo identifikovať vodiča, súd bol povinný vysvetliť, prečo tento dôkaz v spojení s ostatnými navrhovanými dôkazmi, nemôže mať žiadny potenciálny dopad na pôvodný skutkový dej.

10. Sťažovateľ navrhol vyžiadať spis Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín v súvislosti s listinným dôkazom založeným v pôvodnom spise, ktorý mal smerovať k záveru, že vozidlo Škoda Fabia v rozhodnom čase mohla viesť iná osoba než poškodená, a to [REDAKOVANÉ]. Špecializovaný súd tento návrh odmietol s tým, že aj keby sa preukázalo, že vozidlo v určitom čase viedla iná osoba, bola by táto okolnosť z hľadiska skutku irelevantná. Súd takto nehodnotil len potenciál navrhovaného dôkazu, ale vopred meritórne uzavrel, že konkrétny dôkaz nemôže mať význam, pretože nenarušuje ním preferovanú verziu skutku.

11. V ďalšej námietke sťažovateľ atakoval správnosť záveru znalca o identifikácii poškodenej prostredníctvom chrupu, keď uvádzal, že poškodená mala používať zubné náhrady, preto pôvodný znalecký záver nemusí byť spoľahlivý. Špecializovaný súd reagoval iba odkazom, že znalec mal k dispozícii kompletnú zdravotnú dokumentáciu poškodenej a dospel k jednoznačnému záveru

o zhode chrupu. Aj v tejto časti konajúce súdy iba potvrdili pôvodný skutkový záver bez toho, aby sa zaoberali tým, či uvedený návrh a obrana môžu vytvoriť aspoň dôvodný predpoklad iného výsledku.

12. Sťažovateľ opakovane navrhoval doplniť odborné dokazovanie k otázke, či je vôbec možné rozložiť ľudské telo kyselinou bez zanechania relevantných identifikovateľných pozostatkov a k otázkam chemických vlastností použitého suda a koncentrácie zistených kyselín. Špecializovaný súd tieto návrhy odmietol s tým, že už v pôvodnom konaní boli vykonané znalecké posudky, z ktorých vyplynulo, že sud bol z odolného materiálu a že nové dokazovanie nie je potrebné. V tejto odpovedi ide len o reprodukciu pôvodného skutkového záveru. Ak sťažovateľ v návrhu tvrdí, že v tejto časti existujú nové poznatky, resp. nové odborné pochybnosti, samotná existencia pôvodného znaleckého dokazovania nemôže byť podkladom na odmietnutie tejto obrany.

13. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že v konaní o povolení obnovy konania si súd nemôže atahovať definitívne posudzovanie predkladaného dôkazu v kontexte dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní a výsledkom hodnotenia nemôže byť nové, už zmenené skutkové zistenie, ale len určitý stupeň pravdepodobnosti možnej zmeny pôvodného rozhodnutia. Podľa sťažovateľa napriek tejto správnej všeobecnej premise konajúce súdy v konkrétnej aplikácii postupovali opačne, nezaoberali sa potenciálom navrhnutých dôkazov a skutočností na zmenu pôvodného rozsudku, ale uviedli záver o správnosti a úplnosti pôvodných skutkových záverov. Aj ústavný súd uviedol, že pre povolenie obnovy postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti alebo dôvodný predpoklad, že nové skutočnosti alebo dôkazy povedú k zmene pôvodného rozhodnutia (napr. IV. ÚS 245/2023). K podobným záverom dospel aj Ústavný súd Českej republiky s dôrazom, že súdy konajúce o návrhu na povolenie obnovy si nemôžu atahovať definitívne meritórne posúdenie veci.

14. Sťažovateľ v celom konaní zdôrazňoval, že pôvodný odsudzujúci rozsudok bol založený vo významnej miere na výpovedi [REDAKOVANÉ], ktorého súdy samy označovali za spolupracujúceho svedka, resp. osobu, pri ktorej je potrebná zvýšená obozretnosť. Ak sťažovateľ v konaní o obnove predkladá konkrétnu líniu smerujúcu k prevereniu jeho motivácie, benefitov a procesného pozadia, všeobecné súdy sú povinné takúto líniu preskúmať s osobitnou dôslednosťou. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva je v tomto smere konzistentná (napr. Adamčo proti Slovensku, rozsudok z 12. 11. 2019, Erik Adamčo proti Slovensku, rozsudok z 1. 6. 2023, Habran a Dalem proti Belgicku, rozsudok zo 17. 1. 2017 a Xenofontos a ďalší proti Cypru, rozsudok z 25. 10. 2022), keď zdôraznil, že použitie usvedčujúcich výpovedí osôb spolupracujúcich s prokuratúrou výmenou za výhody alebo inú procesnú priazeň môže vyvolať vážne pochybnosti o spravodlivosti konania, ak vnútroštátne súdy nepreukážu dostatočnú a koherentnú mieru ich preskúmania. Z týchto rozhodnutí nevyplýva automatická neprípustnosť takého dôkazu, ale požiadavka zvlášť starostlivého a racionálneho odôvodnenia. Tento postup však v aktuálne prerokúvanej veci nebol naplnený. Konajúce súdy nevykonali navrhované dôkazy smerujúce k prevereniu motivácie kľúčového usvedčujúceho svedka a namiesto toho prevzali záver prokuratúry, že [REDAKOVANÉ] žiadne benefity nemal. Takýto záver bez procesnej verifikácie nie je dostatočný.

15. Priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že jeho námietky sa netýkajú marginálnej procesnej otázky, ale otázky vysporiadania sa s jeho návrhmi, ktoré môžu viesť

k znovuotvoreniu konania vo veci samej. Skutočnosť, že konajúce súdy sa s návrhom riadne nevysporiadali v kontexte výkonu trestu odňatia slobody v rozsahu 25 rokov, napĺňa sťažovateľa pocitom bezmocnosti a nedôvery v poskytovanie súdnej ochrany. Prípadné zrušenie napadnutých uznesení nie je spôsobilé napraviť utrpenú psychickú a osobnostnú ujmu sťažovateľa, preto požaduje finančné zadosťučinenie predstavujúce doplnkový prostriedok nápravy, požadovanú sumu považuje za primeranú vyčítaným pochybeniam a ďalším okolnostiam predmetnej veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu:

17. Ak ústavný súd, uplatňujúc princíp subsidiarity, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti (k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

18. Proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. 10Nt/1/2025 z 9. októbra 2025 podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tost 47/2025 z 13. januára 2026 tak, že ju zamietol, čo vedie k záveru o potrebe relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

19. Jednou z podstatných námietok sťažovateľa je tvrdenie, že najvyšší súd porušil ním označené práva podľa ústavy a dohovoru z dôvodu, že o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu špecializovaného súdu rozhodoval bez kompletného vyšetrovacieho a súdneho spisu. K uvedenej námietke však ústavný súd hneď v úvode poznamenáva, že sťažovateľ konkrétne a špecificky neuvádza, ako uvedený procesný postup ovplyvnil vecnú správnosť, zákonnosť, prípadne ústavnosť napadnutých uznesení. V tomto smere v ústavnej sťažnosti a jej doplnení neuviedol žiadnu relevantnú argumentáciu. Sťažovateľ netvrdí a ani nepreukazuje žiadne vady napadnutých uznesení v príčinnej súvislosti s uvedenou okolnosťou, výlučne namieta, že tieto rozhodnutia súdy prijali bez kompletného spisu.

20. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenia priložené k ústavnej sťažnosti, vychádzajúc z organickej jednoty rozhodnutia súdu prvého stupňa a rozhodnutia sťažnostného súdu, pričom konštatuje, že tieto uznesenia sú odôvodnené zrozumiteľne, logicky a vyčerpávajúcim spôsobom. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol svoj záver, že sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania a v konaní pred súdom prvého stupňa neuviedol žiadne také „nové“ dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé samy osebe alebo v spojení s už skôr známymi dôkazmi alebo skutočnosťami odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. Stotožnil

sa s právnym záverom špecializovaného súdu, že skutočnosti, na ktoré sťažovateľ poukázal, nie sú nové, podstatné ani relevantné okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na skutkové zistenia, z ktorých vychádzali závery pôvodného konania. Uviedol, že špecializovaný súd sa s predloženými dôkazmi vysporiadal v konaní o povolení obnovy, pričom odkázal na strany 4 a 5 uznesenia špecializovaného súdu. S týmto odôvodnením sa najvyšší súd stotožnil. Akceptoval a osvojil si aj konštatovanie špecializovaného súdu, že uvedené dôkazy a skutočnosti nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov o vine sťažovateľa, „keďže buď len opakujú skutočnosti preukázané v pôvodnom konaní, alebo svojou povahou a dôkaznou silou nezasahujú do skutkového základu, na ktorom je výrok o vine vystavaný.“.

21. Po oboznámení sa s uznesením špecializovaného súdu ústavný súd dospel k totožnému záveru ako najvyšší súd, a to že špecializovaný súd sa zaoberal návrhom sťažovateľa a podrobne vysvetlil, prečo nové skutočnosti a dôkazy uvedené v návrhu sťažovateľa nie sú spôsobilé mať vplyv na skutkové zistenia, z ktorých vychádzal pôvodný rozsudok, a nie sú spôsobilé spochybniť závery o vine sťažovateľa a viesť k zmene alebo zrušeniu výroku o vine pôvodného rozsudku. Špecializovaný súd sa zaoberal predloženou komunikáciou, ktorú sťažovateľ označoval za komunikáciu so znalcom, pričom dospel k záveru, že ide o komunikáciu s umelou inteligenciou (ChatGPT) a nemôže ísť o komunikáciu so znalcom z Českej republiky. Tým sťažovateľ vedome zavádzal a uviedol nepravdivé skutočnosti vo svojom návrhu. Vyjadril sa k tvrdenej nemožnosti skladovania kyseliny sírovej a kyseliny chlorovodíkovej v jednom sude, a to s poukazom na znalecké závery, že sud bol z odolného materiálu, ktorý bol schopný odolávať pôsobeniu kyselín, a bola v ňom nájdená kyselina chlorovodíková a v stopovom množstve aj kyselina sírová. Oboznámil sa so špecifikovanou fotodokumentáciou zachytávajúcou špecifikované motorové vozidlá, pričom uviedol, že nie je možné na ich základe identifikovať vodiča s tým, že z iných dôkazov spoľahlivo vyplýva, že vodičom týchto vozidiel nemohla byť poškodená. Špecializovaný súd sa vyjadril aj k tvrdeniu sťažovateľa, že v rozhodnom období si poškodená mala čistiť protézy, preto nemohlo dôjsť k identifikácii jej ostatkov na základe chrupu. Odkázal pritom na znalecký posudok, ktorý vychádzal z kompletnej zdravotnej dokumentácie poškodenej vrátane záznamov o stomatologickom ošetrení poškodenej, ktoré uvedené tvrdenie sťažovateľa vyvracajú v tom, že v sude nájdený stomatologický materiál (zuby) zodpovedal chrupu poškodenej. Vyjadril sa aj k existencii inej pachovej stopy vo vozidle Škoda Fabia, keď uviedol, že skutočnosť, že dané vozidlo šoférovala aj iná osoba nie je relevantná vo vzťahu k zisteniu z iného dôkazu, že v danom motorovom vozidle bola zabezpečená aj pachová stopa poškodenej. V uznesení špecializovaného súdu je uvedené aj vyjadrenie prokurátora, z ktorého vyplýva, že svedok [REDAKOVANÉ] nemal žiadne benefity a trest mu bol znížený len na základe jeho vyhlásenia o vine. K zabezpečeniu trestného spisu okresného súdu sp. zn. 3Tk/6/2020 vo veci [REDAKOVANÉ] uviedol, že tento spis bol k dispozícii už v pôvodnom konaní, a preto nie je novým dôkazom.

22. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s uznesením špecializovaného súdu ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by indikovali neústavnosť týchto rozhodnutí, hoci ich konajúce súdy mohli prijať na podklade neúplného spisového materiálu. Ústavný súd nepovažuje výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona za arbitrárne (svojvoľné). Najvyšší súd v spojení so špecializovaným súdom svoje právne závery zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil, preto jeho právne závery sú ústavne akceptovateľné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy,

pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

23. Možno pripustiť, že konajúce súdy sa *expressis verbis* nevysporiadali s návrhom na výsluch svedka [REDACTED] v kontexte so svedeckou výpoveďou svedka [REDACTED]. Napriek tomu je z uznesenia špecializovaného súdu zjavné, že k tejto argumentácii sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol, že svedok [REDACTED] nezískal žiadne benefity za usvedčujúce svedectvo proti sťažovateľovi. K zníženiu trestu malo dôjsť na podklade vyhlásenia o vine. V tomto kontexte tiež zdôraznil, že trestný spis vo veci svedka [REDACTED] bol súčasťou pôvodného spisu a súdy ho mali k dispozícii. Sťažovateľ v tomto kontexte neuviedol v sťažnosti takú argumentáciu, ktorá by tieto zistenia vyvracala alebo sponchybovala. Za daných okolností opomenutie konajúcich súdov v tomto smere, a to aj v kontexte s ďalším odôvodnením týkajúcim sa ďalších dôkazných návrhov, nemá ústavnú relevanciu.

24. Napokon ani námietka sťažovateľa, že o jeho námietke zaujatosti nebolo rozhodnuté, neznamená sama osebe porušenie označeného práva podľa dohovoru. Trestný poriadok predpokladá situácie, keď sa o námietke zaujatosti nekoná (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku), preto absencia rozhodnutia o námietke zaujatosti môže byť za splnenia zákonom predpokladaných podmienok zákonným postupom. Sťažovateľ nijak nedoplnil svoju argumentáciu v tomto smere, preto len na tomto podklade nemožno konštatovať neústavný postup najvyššieho súdu. Dostatočným podkladom nie je ani priloženie námietky zaujatosti k ústavnej sťažnosti.

25. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie. Vzhľadom na doplnenie ústavnej sťažnosti v zastúpení advokátom bolo bezpredmetné rozhodovať o pôvodnom návrhu sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu